

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ προπληρωτέα *Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6 *Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.χρ. 10 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Λεπτὰ 15</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἰ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους ἀρ. 2.</p>	<p>ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ *Ἀγγελίαι οἰκονομικαὶ κατα- χωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν. *Ἀγγελίαι πολυτελεῖς, κατ' ἀποκοπὴν.</p>
---	---	--

ΤΙ ΝΕΑ,

[Σάρρα καὶ Δάνειον. — Ποῦ τὴν εἶδεν εἰς θαυμα-
 στής. — Τί ἐκέρδησε. — Παρηγορία διὰ τοὺς μὴ ἰδόν-
 τας. — Σάρρα καὶ Παρθενῶν — Τὸ νοήμον κοινόν. —
 Τί ἐννοοῦ καὶ πότε συχνοῦνται — Λεπτεπίλεπτοι
 συγγραφεῖς καὶ θεματογράφοι μεταφοραστοί. — Τί ἔχουν
 νὰ τραβήξουν αἱ ἡθοποιοὶ μας. — Πῶς ὀποκτᾶται δι-
 πλωμα κριτικῆ — Ἡ Σάρρα ἐν Ἑλλάδι. — Οἱ ἄλλοτε
 πέθοι τῆς — Ὀνειρον καὶ τάφος. — Τὸ δάκρυ τῆς. —
 Ὁ κύριος Δαμαλῆς μετὰ τῆς συζύγου του. — Ταξεί-
 διον ἐμποδιζόμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου. — Ὁ Ζάκ-Δάσια
 ζητῶν νὰ μυηθῇ. — Τὸ πρῶτον φίλημά των. — Ἑλλάς.
 — Διδασκαλία καὶ ἀποτυχία τοῦ Δαμαλᾶ — Ἀρπαγὴ
 του ἐκ τοῦ μέσου τῆς παραστάσεως. — Τί τῆς ἔλεγεν.
 — Ἡ ἐπιτυχία του — Ὁ γάμος τῆς μετὰ τοῦ Δα-
 μαλᾶ. — Δάκρυα ἡθοποιῶν καὶ δάκρυα γυναικῶν. —
 Ἦλθε! — Κάτωθε, τῶν ποσωπέων. — Καρδία καὶ
 ὄχι τέχνην — Πόσα κερδίζει καθ' ὄραν .. ὁ πρωθυ-
 πουργός.]

— Τί νέα ;
 — Ἡ Σάρρα ! Αὐτὴ εἶνε τὰ νέα μας ἀπὸ
 ἀπὸ χθὲς πρὸ πάντων. Προχθὲς ἀκόμη μῖνον

περὶ δανείου ἡρώτων. — Ἐγινε ; Τώρα μόνον
 περὶ Σάρρας. — Τὴν εἶδες ;

Καὶ ὁ ἐρωτώμενος, φανατικὸς ἀλλὰ πτωχὸς
 θυμαστής τῆς τέχνης ἀπαντᾷ μελαγχολικῶς.
 — Ναί ! τὴν εἶδον.
 — Καὶ εἰς τί ;
 — Εἰς τὴν . . . εἴσοδον τοῦ ξενοδοχείου τῆς!

— Καὶ τί ἐκέρδησες μὲ αὐτό ;
 — Τί ἐκέρδησα ; 22 δραχμᾶς.

*Ἐπιτρέψατε νὰ παρηγορήσωμεν ὀλίγον ἐκεί-
 νους οἵτινες δὲν τὴν εἶδαν καὶ δὲν θὰ τὴν ἰδῶσι.
 Διὰ νὰ τὴν ἰδῇ τις πρέπει νὰ τὴν ἐννοήσῃ.
 Καὶ διὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃ πρέπει νὰ εἶνε κα-
 τὰλληλος.

Εἶνε τάχα ἀνωτέρα ἡ Σάρρα ἀπὸ τὸν Παρθεν-
 ῶνα ; *Ὀχι βέβαια. Καὶ πόσοι παρακαλῶ ἀπὸ
 ἡμᾶς ἐννοοῦσι τὸν Παρθενῶνα ; Πολὺ ὀλίγοι. Ὁ-
 λιγώτεροι βέβαια ἀπὸ ὅσους συνωστίζαντο χθὲς
 ἐν τῇ παραστάσει τῆς Κυρίας μετὰ τὰς Κικμελίας ;

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, ... οι περισσότεροι των χθές χειροκροτήσαντων αυτήν δεν έκταλαβαν γρού.

Τὸ ὀρκιζόμεθα ἰδόντες τὰ μειδιάματα των ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ συγκινηθῶνται. Τὸ ὀρκιζόμεθα ἰδόντες τὴν κατῆφαιαν των, ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε νὰ λάμπη ἡ ὄψις των. Τὸ ὀρκιζόμεθα τέλος γνωρίζοντες τὰς ἐν τῇ Γαλλικῇ δυνάμεις των.

Ψεύματα ὅτι οὐδὲ τοὺς Ἕλληνας ἠθοποιούς δεν καταλαμβάνομεν, οὐδὲ τὰ ἑλληνικά ἔργα δεν ἐννοοῦμεν κατὰ 50 τοὶς ἑκατόν; Ποιτικὸς σκηνὴν ὑπερτάτης ἀγωνίας σκηνὴν θανατηφόρου πτώσεως, σκηνὴν ψυχορραγήματος δεν διέκοψαν γέλωτες ἐκ μέρους τοῦ νοήμονος κοινού; Καὶ θέλετε νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο τὴν βαθυτάτην ψυχολογίαν, τὴν μελετημένην, στάσιν τὰς ἀμέμπτους ἀνιούσας καὶ κατιούσας τῆς φωνῆς τῆς Σάρρας; Καὶ θέλετε νὰ ἐμβυθῆναι εἰς τὴν λεπτεπίλεπτον φρασεολογίαν τοῦ Δουμά, τοῦ Λεγκουβέ, τοῦ Σαρδού, τὴν μὴ ἀποχονδρωθεῖσαν ὑπὸ θεματογράφου μεταφραστοῦ; Δυστυχῶς δεν εἴμεθα ἀκόμη τόσον ἀνεπτυγμένοι ὥστε νὰ θλιβόμεθα ὅσοι δεν εἶδαμεν τὴν Σάρραν. Οἱ μόνοι ὅσοι πρέπει νὰ θλιβῶνται πρέπει νὰ εἶνε οἱ ἠθοποιοὶ μας οἵτινες... τὸ τί ἔχουν νὰ τραβήξουν δεν λέγεται. Εἰς πᾶσαν κίνησιν, λέξιν, ἔκφρασιν, στάσιν των, θὰ ἀκούουν.—Ποῦ ἡ Σάρρα! Τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες ἀντὶ δαπάνης δρ. 22 θὰ ἀποκτήσωσιν, ὅπως εἶπομεν ἀνωτέρω καὶ θὰ ἔχωσι τοῦ λοιποῦ, διπλωμα καὶ ἀξιώσεις μεγάλου κριτικοῦ!

✱

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Σάρρα εἶνε ἡ ἡρώς τῶν ἡμερῶν, ἃς ὀμιλήσωμεν διαρκῶς περὶ αὐτῆς. «Ἦλθε χθές, θὰ δώσῃ τέσσαρας παραστάσεις καὶ ἀναχωρεῖ τὴν Κυριακὴν.» Ἰδοὺ ἡ περιληψὶς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἱστορίας τῆς, ἧς ἀνάπτυξιν θὰ εὑρητε ἐν ταῖς ἐφημερίσιν.

Ὅ,τι ὅμως δεν θὰ σᾶς εἴπωσιν ἴσως, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅπῃον σχετίζεται μετὰ τὴν καρδίαν τῆς ἀριστοτέχνιδος, μετὰ ἀνάμνησιν συγκινητικὴν, μετὰ πόθον μὴ ἐκπληρωθέντα.

Ἦλθε χθές τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ὁ πόθος τῆς δεν ἦτο νὰ ἔλθῃ οὕτω νὰ ἔλθῃ τῶρα. Ἐφαντάσθη, ὠνειροπόλησεν ἄλλην εἰς Ἑλλάδα καθόδον. Ἦλπισεν ὀδηγοῦντα περιλημμένον σύζυγον, μετὰ ἀφροδίαν Ἀντιγόνης, νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὸν ποτίσῃ μετὰ τὸ νάμα τῆς υγείας, ἢν οὕτως εἶχεν ἀπολέσει. Ἐκτοτε περῆλθον πέντε σχεδὸν ἔτη, ρίψαντα στρώματα σπιδοῦ ἐπὶ τοῦ ὄνειρου τῆς ἐκείνου καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου τῆς...

Δι' αὐτὸ ἡ Σάρρα δεν θὰ πατήτῃ ἀδάκρυτος

ὅπως ὁ Ρόσης καὶ ὁ Κοκλὲν τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος. Γονυπετοῦσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου τῆς θὰ ἔχουεν ἐν δάκρυ καὶ ἐπὶ τοῦ οἰχομένου ἐκείνου ὄνειρου...

✱

Ὁ Ἀριστείδης Δαμαλᾶς, ὁ σύζυγός τῆς, τραλλὸς σχεδὸν ἐκ τῆς μορφῆς, ἧτις ὑπῆρξε τὸ θανατηφόρον δηλητηρίον του, πεισθεὶς ὑπὸ τῆς Σάρρας, ὅτι ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα ἐγεννήθη καὶ ἠγαπήθη, τόσον θὰ ἀνέκτα τὴν υγείαν του ἡτοιμάσθῃ νὰ κατέλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς Ἀθήνας. Ἦσαν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1889. Τὰ κισιώτια των ἦσαν ἔτοιμα. Αὐτὸ τὸ διαβατήριόν των «Ὁ κύριος Δαμαλᾶς μετὰ τῆς συζύγου του» εἶχεν ἐπικυρωθῆ τὴν πρῶτην ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου προξένου. Τὰ πάντα ἐν τάξει... Ἀλλὰ τὴν νύκτα, νύκτα ἀνήσυχον ὅπως αἱ παρκαμοναὶ ταξιδίου, νύκτα γοητευτικῶν ἱσῶς ἐλπίδων, ὁ Δαμαλᾶς ἀπέθανεν, ἡ Σάρρα ἔμεινε χήρα...

✱

Ἰδοὺ εἰς πόθος συνδέσας τὴν Σάρραν πρὸς τὴν γῆν, ἧτις διὰ τῶν στόματων ἐπικυρωμένη θάνατι σήμερον τὸ ὄνομά τῆς. Ἀλλὰ καὶ πόσοι ἄρα γε ἄλλοι!...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τῇ ἐπικουρίᾳ τῆς τὸ πρῶτον ὁ ὠρχιὸς ἐρασιτέχνης Ζᾶκ Δάρρα ζητῶν νὰ τὸν μυήτῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς τέχνης, ἧς αὐτὴ εἶνε ἡ πρωθιέρεια, ἡ τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ἔκλινεν ἐρωτύλῃ εἰς δώση τὸ πρῶτον φλημα εἰς τὸ κάλλος καὶ πνευμά του, ἐξ ὧν διείδεν ἀντέλλουσαν τὴν ὑπεροχὴν του ἐν τῇ τέχνῃ, ἀρὰ γε ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης στιγμῆς ἡ Σάρρα δεν ὠνειροπόλησε τὴν πατρίδα τοῦ δι' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον κρυπτομένου Δαμαλᾶ;

✱

Καὶ ὅτε τὸν ἐγύμναζε καὶ ἀνεκάλυπτε τὰ χαρίσματα δι' ὧν φύτις καὶ μύρωσις διαφιλῶς τὸν εἶχον προικίστη καὶ ὅτε κατὰ τὴν πρῶτην παρουσίαν του πρὸ τοῦ Γαλλικοῦ κοινού ἐν τῷ χαρκατήρι τοῦ Ἀρμάνδου, καθ' ὃν ἀπέτυχε, τὸν ἤρπαζεν ἐκ τῶν μέσων τῆς β' πράξεως καὶ ἀπῆρχετο μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ θεάτρου ἀρίνουτα χαινον τὸ ἀκροατήριον διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, νὰ τὸν παραγορήτῃ, τίς οἶδε, νὰ σπογγίσῃ, ἴσως τὰ δάκρυά του, δεν ἤκουεν ἄρα γε, μίαν λέξιν ἑλληνικὴν, ἧτις νὰ τῇ κατὰστῆ γνωστὴν, προσηλῆ ἴσως τὴν χώραν ἢν σπεύδουσα διέρχεται σήμερον;

✱

Καὶ ὅτε τῇ διηγείτο τὸν παρελθόντα βίον του, τοὺς ἔρωτάς του, τὰς περιπετείας του τὴν ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ μακρὰν θητείαν του καὶ ὅτε μετὰ τὴν πρῶτην ἀποτυχίαν του ἐρ' ἱκανὸν χρόνον τὸν εἶχεν ἀπολέσει κρυβέντα ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ οἰκίῳ, ἵνα καταγίνη εἰς μελέτας καὶ ὅτε κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του ἐν τῇ Κυρίᾳ μετὰ τὰς καμελίας πάλιν, τὸν εἶδε νικῶντα καὶ ἐπευφημούμενον καὶ ὅτε ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Λονδίνου συνεδέστο διὰ τῶν στεφανίων τοῦ γάμου ὄχι πρὸς τὸν Ζᾶκ Δάρρα ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀριστείδην Δαμαλᾶν, ἀναλαβόντα τὸ ὄνομά του, ὅπερ συνέπλεκε μετὰ τοῦ ἐνδόξου ἰδικού τῆς, — δεν ἐσκέφθη τότε, δεν ἐφαντάσθη, δεν ἐπόθησεν ἡ πολιτίς ὅλου τοῦ κόσμου, τὴν νέαν, τὴν θετὴν πατρίδα τῆς;

✱

Καὶ δεν ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸν Ἑλληνα τῆς, ὅτε ὡς Κύριος τοῦ Σιδηροφαιείου ἡ Προίγκη Ζιλά τόσον εἶχε καταστῆ περιβλεπτός, ὥστε οἱ παριστινοὶ ν' ἀποδίδωσι τὸ ὄνομά του εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ συρμού, ὁ τύπος ν' ἀφηγῆται τὰ ἀνέκδοτα τοῦ βίου του, αἱ κολωνοὶ νὰ τὴν ζηλεύωσιν;

✱

Καὶ ἡ χύνουσα τόσα ψευδῆ δάκρυα ὡς ἠθοποιὸς πόσα ἄρα γε ἀληθῆ ἔχουεν, ὅτε τὴν ἐγκατέλειψεν ἵνα μεταβῇ ὡς θελοντῆς εἰς Ἀγγέριον, ὅτε ἐπανῆλθεν, ὅτε ἤρρισε νὰ πάσχη, νὰ ζητῇ τὴν πρᾶνσιν τῶν πόνων του ἐν τῇ ἐπαρᾷ μορφῆν, ὅτε τέλος ἔκλινεν εἰς τὰς ἀγκαλάς τῆς νεκρῶς, νεκρῶς;

✱

Ἦ Σάρρα ἦλθεν. Ἀλλὰ τὸ ἦλθεν αὐτὸ βλέπετε δεν εἶνε ἀπλῆ λέξις ὅπως θὰ συνέβαιεν ἀλλαγῶν. Ἀποκαλύπτει ὀλόκληρον ἱστορίαν πλήρη πάθους, ἔρωτος, ἀναμνήσεων, πόθων, δακρύων.

Κάτωθεν τοῦ προσωπείου, ὅπερ ὡς Μαργαρίτα ἡ Τόσκκ, Φρουφροῦ ἡ Ἀδριανὴ θὰ φερέσῃ ἡ μεγάλη ἠθοποιός, οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν θὰ διακρίνωσιν. Δι' αὐτὸ ἡμεῖς ἐπροτιμήσαμεν νὰ εἰσαγάγωμεν τὴν Σάρραν ἐν τῇ Οἰκογενεΐᾳ ὄχι ὡς ὑποκρίτριαν ἀλλ' ὡς γυναῖκα, συνδεσμένην μάλιστα διὰ δεσμῶν τόσῳ, τρυφερῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Δι' αὐτὸ ἐπροτιμήσαμεν νὰ ἀποκαλύψωμεν, νὰ μελετήσωμεν μάλλον τὴν καρδίαν ἢ τὴν τέχνην τῆς, ἢν ὀλίγοι σχετικῶς δύνανται παρ' ἡμῖν νὰ ἐκτιμήσωσιν, ἀλλὰ πολλοὶ, πᾶρα πολλοὶ θὰ ἀναλάβωσι βεβαίως νὰ κρίνωσιν ἴσως δὲ καὶ νὰ ἐπικρίνωσιν...

✱

Ἄλλως ἀκολουθοῦντες τὸν κοινὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι θὰ ἐπεδιδόμεθα εἰς ποιήλους ὑπολογισμούς, ὧν συμπεράσματα θὰ ἐξήγοντο τοιαῦτα τινὰ ἢ παρόμοια:

Ἦ Σάρρα λαμβάνει δι' ἐκάστην παράστασιν φραγ. χρ. 3,000, ἧτις 4,500 δρ. περίπου, θὰ δώσῃ 4 παραστάσεις ἴσον δρ. 18,000. Ἦ μείνη ὥρα 90 ἐν Ἀθήναις ἄρα δρ. 200 καθ' ὥραν.

Ἐνῶ ὁ κ. πρωθυπουργός μας λαμβάνει καθ' ἐκάστην ὥραν δρ. 1 καὶ λεπτὰ 35.

— Τί κόσμος!

✱ Ὁ ἐπισκέπτης.

Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ, ΚΥΡΙΕ...

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ὁ φίλος μου Σκεπαρνάκης, δεν ἦτο γεννημένος κακός, ἀλλ' ἦτο φοβερὰ ἐκδικητικὸς. Ἐνεκα τούτου οὐδέποτε ἐσυγχώρησεν ἕνα τῶν παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας κουρέα, ὅστις οὐχὶ κυριλευκτικῶς ἐξ ἀδεξιότητος, ἀλλ' ἐκ φλυαρίας τῷ ἔκαμε σχισμάδα τινὰ, ἧτις ἐπί τινι καιρῶν τοῦ ἡλάττωσε κατὰ τι τῆς εἰς τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως κατακτήσεις του.

Σᾶς ὀμιλῶ δι' ἐποχὴν ὀλίγον παρελθούσαν, ὅτε αἱ γυναῖκες ἦσαν ὀλιγότερον ἀπαιτητικαὶ καὶ ἠγάπων τοὺς σπουδαστὰς ὄχι δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ δι' αὐτοὺς καὶ μόνον δι' αὐτοὺς.

Ἐπὶ μακρὸν, λοιπὸν, ἐζήτηε τὴν ἐκδίκησιν τοῦ δημίου, καὶ τέλος ἡμέραν τινὰ, ἐκράγασε: Ἐῦρηκα! καὶ ἰδοὺ ἡ Σκεπαρνάκειος κεφαλή, τί ἔτεκεν.

Ἦ πῆρχε τότε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ξενοδοχείον τι, εἰς τὸ ἵσοιον εἰσῆρχοντο εἰς πᾶσαν τῆς νυκτός ὥραν, ἐκτύπων, ἡ θύρα ἠνοίγετο, ἀνῆρχοντο ἡσύχως εἰς τὰ δωμάτια των, λαμβάνοντες προηγουμένως τὸ τε κρεῖον καὶ κλειδίον, χωρὶς κανεὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τοὺς ἀνησυχῆσῃ.

Ὁ φίλος μου Σκεπαρνάκης, κατοικήσας ἄλλοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἐγνώριζε καλῶς τὸ τε ἐμπεριέχον καὶ ἐμπεριεχόμενον μετὰ τῶν ἄλλων ἤξευρεν ὅτι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 δωμάτιον κατώκει εἰς τῶν πλέον θορυβοποιῶν σπουδαστῶν, ὁ φόβος τῶν ὠδικῶν κερνεῶν καὶ πολλῶν ἄλλων, ὧν ἡ ῥάχη ἐξῆυτο κάποτε ὑπ' αὐτοῦ.

Νύκτα λοιπὸν τινὰ, περὶ τὴν 2αν πρωινήν ὥραν, ὁ Σκεπαρνάκης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχείον καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15 δωματίου.

— Ποιὸς εἶνε; λέγει φωνὴ τις.

— Ὁ μπαρμπέρης, κύριε, ἀποκρίνεται ὁ Σκεπκρνήκης.

— Σ' τὸ διάβολο! δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μπαρμπέρη, κτῖπ κτῖπ κάτω.

Ὁ Σκεπκρνήκης κατῆλθεν, ἐκάπνισε περιπατῶν ἐν σιγάρῳ, ἐπανῆλθε καὶ ἐκτύπησε τὴν ἰδ' ἀν θύρην.

— Ποιὸς εἶναι πάλι, ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάβολος...

Ὁ μπαρμπέρης, κύριε! ἀπεκρίνεται ἡσύχως ὁ Σκεπκρνήκης.

— Τὴν διάβολο ἔχω νὰ κάμω γ' ἡμὲς μετὰ τὸν μπαρμπέρη τέτοια ὥρα; Ἄν ξανάλθῃς θὰ σὲ πετάξω κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.

Ἐφθασε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ὁ Σκεπκρνήκης κατῆλθε καὶ ἐπορεύθη νὰ κτυπήσῃ τὴν θύρην τοῦ θύμκτός του. Κερκλή κεκαλυμμένη ὑπὸ βραχίονα σκούφου ἐβῆ εἰς παρῆρῳν τὴν τοῦ πρώτου πετώματος καὶ ἠρώτησε τί ἐζήτουν.

— Κύριός τις ἀνχωρεῖ εἰς τὰς 4 καὶ σὰς πρηνάκει νὰ ὑπάγετε νὰ τὸν ξυρίσετε ἀμέσως, ξενοδοχεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 15 δωμάτιον. Ἴδου προκαταβολικῶς 2 δραχμάς.

Καὶ ὁ Σκεπκρνήκης εἰς οὐδεμίαν ὀπισθοχωρῶν θυσίαν πρὸς ἰκανοποίησίν του τῷ ἔρριψεν ἐν διδραχμον. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκρύβη ὀπισθεν θύρας τινὸς καὶ ἀνεμένα τὰ συμβησόμενα.

Ὁ Κουρὸς θελχθεὶς ἐκ τῆς προκαταβολῆς τοῦ Σκεπκρνήκη, ἐνεδύθη τυχῶς, ἔλαβε τὰ χρειώδη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν πελάτην του... Μόλις ἐκτύπησε καὶ ὑβριστικῶς γρυλιτμὸς ἤκούσθη, ἐρωτῶν, ποῖος εἶναι;

— Ὁ μπαρμπέρης, κύριε!

— Ἄ! ὁ μπαρμπέρης, λέγει ἡ φωνή... ὁ μπαρμπέρης! στάσου μὴ στιγμή, φίλε μου, ἔρχομαι ἀμέσως. Μὴ στιγμή νὰ φορέσω τὸ πνυτελόνι μου....

Ἡ θύρα ἀνοίγει πρῶτον διὰ νὰ ἀφῆται διέξοδος εἰς τὸν παρωρισμένον σπουδαστὴν ὅστις κτυπῶν καὶ ὑβρίζων τὸν δυστυχεῖ κουρὸν, τὸν ἔλαβε νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα πολὺ ταχύτερον παρ' ὅτι ἀνῆλθεν αὐτὴν, κραυγάζων μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῶν πνευμόνων του.

Εἰς τὸν θόρυβον αὐτὸν πάντες οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εὐρέθησαν ἐπὶ ποδῶν, καὶ ὁ δυστυχὴς κουρὸς ξυλοφορτωθεὶς ἐρρίφθη ἐξω κικῶς ἔχων ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ σπουδαστοῦ, ἐνῶ ὁ φίλος μου Σκεπκρνήκης, ἐπορεύετο ἡσύχως ν' ἀναπαυθῆ τριβῶν τὰς χεῖρας.

Δ' Ἄλ.

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΑΙΔΩΣ ΚΑΙ ΓΥΝΗ

Ἡ αἰδῶς εἶναι τὸ ἐξοχώτερον τῶν γυναικείων κοσμημάτων· ἀλλὰ χάνεται εὐκολώτερον παντὸς ἄλλου ἀπὸ τῆς ἀπροσεκτοῦς.

✱

Ἡ αἰδῶς ἄλλοτε εἶχεν ἐν γνώρισμῳ, τὸ ἐρώθημα. Τώρα, τὸ πωλοῦσι καὶ οἱ κούρεῖς

✱

Ἡ αἰδῶς εἶναι φρούριον προφυλάσσον τὴν ἀγνότητά τῆς γυναικός.

✱

Ὁ πέπλος τῆς αἰδοῦς ἐξωραίζει τὰ θέλγητρα πλειότερον ἢ ἡ ἀποκάλυψις των.

✱

Ἀπόδειξις τοῦ μεγαλείου τῆς αἰδοῦς: ἡ κακία ὑποκρίνεται αὐτὴν πλειότερον πάσης ἄλλης ἀρετῆς.

✱

Ἀκούσατε τί λέγει ὁ Πλούταρχος: — Ὁ Ἡρόδοτος δὲν εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι ἡ γυνὴ χάνει τὴν αἰδῶ τῆς ἀρχαῖου τὰ ἐνδύματά τῆς. Διότι ἡ γυνή, ἡ ἀγνή γυνή ἐνδύεται τὴν αἰδῶ ὅταν ἀρχιρῆ τὰ ἐνδύματά τῆς.

✱

Ἡρώτων ἕνα σοφὸν ποῖον χρῶμα ἐξωραίζει πλειότερον τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός.

Καὶ ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

✱

Ἡ αἰδῶς εἶναι ἡ πρώτη τῶν χαρίτων.

✱

Ἡ αἰδῶς ἀπόλλυται μόνον μίαν φορῶν.

✱

Λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς δημιουργῶν τὰ αἰσθητά καὶ τὰς ἀρετὰς ὤρισεν εἰς ἐκάστην τὴν ἰδικιτέραν τῆς κατοικίαν. Ἡ αἰδῶς ὅμως ἐλησμονήθη κατὰ τὴν διανομήν. Ποῦ νὰ τὴν τοποθετήσῃ λοιπὸν; Τὴν διέταξε νὰ κατοικήσῃ μεθ' ὅλων τῶν ἄλλων. Ἐκτοτε εἶνε συγκάτοικος ἀχώριστος τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγνότητος, τοῦ ἔρωτος κτλ. Καὶ μόνον ὅταν πύττωσι φέρονται ἐπαξίως τὸ ὄνομά των τὰς λέγκαταλείπει ἡ αἰδῶς.

Μίς.

ΚΡΙΜΑ

Κρίμα, μικρὴ, ε' τὰ τότα τραγουδάκι μου Ποῦ χαρωπὴ νὰ γράψω μὴ ζητοῦσες!...

Κρίμα ε' τὰ μυρισμένα λουλουδάκι μου Ποῦ σοῦ 'στελεν τρελλή σὰν μ' ἀγαποῦσες!

✱

Τὰ λουλουδάκια χλωμιάσαν, μαρμαθήκανε
Γιατ' ἦρην παγωμένη τὴν καρδίά σου
Καὶ τὰ τρελλὰ τραγουδάκι μου σβυθήκανε
Σ' τὴν ἀπονή σου.

N. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἴδου εἰς ὄρκιος ὄρισμός τοῦ ἔρωτος, τοῦ γάμου καὶ τοῦ διαζυγίου:

α' Ὁ ἔρωτος εἶναι αὐτὸ φρέσκο,
α' Ὁ γάμος εἶναι αὐτὸ παρθερασμένος,
α' Καὶ τὸ διαζύγιον, αὐτὸ κλοῦβιο.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι εἶναι νεωτερισταί.

Μόνον ἐν ἀγνοίᾳ του εἶναι τις ἰδιότροπος.

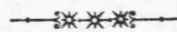
Ἐκίστη τοῦ βίου στιγμή εἶναι ἐν βῆμα πρὸς τὸν θάνατον.

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

Πρώτη τὴν ἀγάπην μου τί γιατρικὸ νὰ κάνω
γὰ τὴ φωτιὰ ποῦ μ' ἀνάψῃ, νὰ ὀδῶ τί θ' ἀπαντήσῃ.
Ἐκείνη μ' εὐχαρίστησε καὶ μετὰ τὸ παραπάνω
μοῦπε ν' ἀνάψῃ ἄλλη φωτιὰ τὴν πρώτη νὰ μοῦ σβύσῃ.

Δ' Ἄλ.

ΑΤΑΚΤΑ

Εἰς ἀπεσταλμένος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' ἐν Γαλλίᾳ, προσέφερε κατ' ἐντολήν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Καλῶν Τεχνῶν εἰς διάστημόν τινα χορευτρίαν 40,000 δραχμάς, δι' εἰκοσι παρθεραστῆς, ἃς ἐμελλε νὰ δώσῃ ἐν Πετρούπολει. Αὕτη ὅμως ἐζήτει ἐξήκοντα χιλιάδας.

— Ἐζήτηντα χιλιάδας! ἀνερώνησεν ὁ ἀπεσταλμένος. Ἀλλὰ γνωρίζετε, δεσποινίς, ὅτι

αὐτὸ τὸ ποσὸν δίδει ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τοὺς στρατάρχας του;

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἀπήντησεν ἡ χορευτρία, ἃς διατάξῃ ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς στρατάρχας του νὰ χορευτοῦν.

✱

Ἀπάντησις πληρωμένη.

— Κάτι πολλὰ ἀνθη ἔχεις ἐπάνω σου. Πρὸσεξε μήπως σὲ φάγῃ κανένα γαϊδούρι...

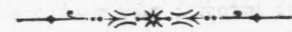
— Ἐννοῖα σου! Ἄμα σὲ βλέπω, φεύγω!

✱

Γραϊά τις ἠγόρασε ἕνα κόρκακ δια τὸ κλοῦβι.
Ἐνας γείτων τὴν ἐρωτᾷ, ἀπαρῶν, διατὶ ἠγόρασεν αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν πτηνὸν καὶ οὐχὶ ἄλλο τὸ ποῖον νὰ κηλαδῇ.

— Λένε πως ὁ κόρκακς ζῆ διακόσια χρῶνια καὶ θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἂν εἶναι ἀλήθεια.

Ἄτακτος

ΕΝΑ ΦΙΛΑΚΙ

Ἐνα φιλάκι
ὅστο μαγουλάκι,
ἕνα μονάχα,
κόρη καλὴ

✱

Ἄχ! ἔλα μόνη,
δάκρυα, πόνοι,
νὰ ξεχασθοῦνε
μ' ἕνα φιλάκι.

✱

Δὲν μὲ λυπᾶσαι
ἢ τί φοβᾶσαι;
Τί ἔχεις φῶς μου
νὰ φοβηθῆς.

✱

Μόνον γλυκάδες
καὶ νοστιμάδες
ἀπ' τὸ φιλάκι μου
θὰ αἰσθανθῆς.

(Ἐκ τῶν ἀνεκδύτων τῶν)

† Ν. Ε. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ Ἕλληνας λόγιοι σκέπτονται περὶ τοῦ τίς πρέπει νὰ ἦναι ἡ γραπτὴ γλῶσσα. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πολλοὶ ἐκφέρονται γνώμαι καὶ εἰς διάφορα γλωσσικὰ ἰδιώματα, πολλὰκις εὐρισκόμενα εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν τῶν ἄρθρων τῶν ἔννοιαν. Λόγου χάριν εἰς Ξενοφώντιον γλῶσσαν κινεῖται ὑπὲρ τῆς δημώδους καὶ εἰς γαλατάδικην ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης. Ἐσχάτως μάλιστα, ἐφημέρις τις, καθ' ἃς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ παύσῃ τὰς ἀναγνώστους τῆς ἐνθαρρυντικῆς τινος εἰδήσεως περὶ τῆς ἀνυπομόνως περιμενεμένης συμβάσεως περὶ δανείου, ἔκρινεν εὐλογον, κατὰ κωμικώτατον ὄλως τρόπον, νὰ ἐρωτήσῃ κατ' αἶον ὅλους τοὺς γράφοντας ἢ μέλλοντας γράψαι περὶ τοῦ ποία ἔσται ἡ φιλολογικὴ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος. Ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος ὅλοι ἐξέφερον τὴν γνώμην των, καίπερ πολλάκις μὴ σύμφωνον μὲν τὰ ἔργα των, ἂν ὅμως τὸ ζήτημα τούτο δύναται νὰ λυθῇ ἀκαδημικῶς... εἶναι ζήτημα.

Κατὰ τὰς ἱστορίας τῶν φιλολογικῶν ἀπασῶν, ἀρχαίων τε καὶ νέων, ἡ γλῶσσα δὲν παράγεται ἐκ κανόνων, οὐς αὐθαίρετως ὁ Α καὶ ὁ Β θέλον θέσει, ἀλλὰ, τούναντίον, οἱ κανόνες παράγονται ἐκ τῆς γλώσσης ἧτις κατ' ἐθιμον ἢ κατὰ τὴν ἐπεκράτησιν. Τοῦ οὐ ἀπόδειξις εἶναι αἱ παντοειδῆς ἐξαιρέσεις, αἰτινες δὲν θὰ ὑπῆρχον ἂν οἱ κανόνες εἶχον γείνει πρὸ τῆς γλώσσης.

Μὴ πηγαίνωμεν μακρὰν.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐν μακαρίᾳ τῇ λέξει Βολαπύκ; Διατί ἡ γλῶσσα αὕτη ἢ μὲ σκοποὺς διαδόσεως καθ' ὅλον τὸν κόσμον συστηθεῖσα, ἀπέθανε πρὶν ἐνηλικιωθῆ; Διότι, ἀπλούστατα, οἱ ἰδρυταὶ τῆς ἔγγραφαν πρῶτον τοὺς κανόνες καὶ ἔπειτα ἐφρόντισαν νὰ εὗρουν ὁπαδοὺς.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ γράφεται ὅπως ἐμιλεῖται. «Ὁ ἑαυτὸν μεταφράζων εἶναι ὁ ἀδεξιώτερος τῶν μεταφραστῶν» εἶπέ τις κατὰ τὴν μετὰ τοῦ συντάκτου τοῦ «Ἄστερος» συνέντευξίν του· διὰ τοῦ ἐπιτυχοῦς τούτου ἀξιώματος γίνεται δῆλον ὅτι κακῶς οἱ Ἕλληνες, καὶ μόνον, δυστυχῶς, αἱ Ἕλληνες ἔχουσι δύο γλώσσας, ἄλλην μὲν διὰ τὸν γραπτὸν καὶ ἄλλην διὰ τὸν προφορικὸν λόγον.

Ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ ἦναι μία.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου πρέπει, γράφοντες, νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν τοὺς ἐξῆς κανόνες:

Πρῶτον νὰ ζητῶμεν τὴν δημώδη λέξιν ἂν δὲν ὑπάρχει τοιαύτη, τότε νὰ δανειζώμεθα παρὰ τῆς καθαρευούσης· ἀλλ' ἂν ἡ τῆς καθαρευούσης λέξις δὲν ἐννοεῖται παρὰ τοῦ λαοῦ, τότε, καὶ

μόνον τότε, πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα τὴν γνωστὴν ἑτερογλωσσον ἂν ἡ ἑτερογλωσσος λέξις θὰ γείνη καταληπτὴ παρὰ τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν μὲ τὴν τῆς καθαρευούσης, δὲν ἐννοοῦμεν διατί νὰ μὴ μεταχειρισθῶμεν τὴν τελευταίαν. Προκειμένου ὅμως νὰ εἰπῶμεν: φυλλάδα ἐκ θριδάκων, εἶναι χιλιάκις προτιμώτερον νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πασιγνωστον λέξιν μαρουλοσαλάτα. Ἡ λέξις σαλάτα εἶναι ἰταλική, ὅχι μοι εἶπατε. Ἐχέτε δικαίον· ἀνωτέρω εἶπομεν ὅτι ἡ χρῆσις ἑτερογλώσσων λέξεων εἶναι ἀπηγορευμένη, ἀλλ' ἂν στείλωμεν τὸν ὑπῆρέτην μας νὰ μᾶς ἀγοράσῃ φυλλάδα, δὲν εἶναι παρ' ἑξενον νὰ μᾶς φέρῃ τοῦ γαιδάρου τὴν φυλλάδα!

Ἡ γνώμη μας μὲ δύο λέξεις εἶναι ἡ ἐξῆς: Εἰς τὸν γραπτὸν λόγον καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐφημερίδας πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα ἐκείνας τὰς λέξεις τὰς ὁποίας οἱ πάντες ἐννοοῦσιν, ἀδιάφορον ἂν ἡ μία ἀνήκει εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἡ ἄλλη εἰς τὴν καθαρευούσαν ἢ τρίτη εἰς τὴν δημώδη καὶ ἡ τετάρτη εἰς τὰς γαλλικὰς, ἰταλικὰς, ἢ τουρκικὰς. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μορφώσωμεν γλῶσσαν φιλολογικὴν, γλῶσσαν, πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἀπελπίζονται οἱ ξένοι.

Περὶ λεξικῶν καὶ γραμματικῶν δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ ἐξωθεν τῆς Ἀκαδημίας φυτευμένοι Ἀθάνατοι, θὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῇ, καὶ, συλλέγοντες τὰς ἐπικρατησάσας λέξεις, θὰ θέσωσι τοὺς κανόνες, οὐχὶ πρὸς κατασκευὴν καὶ ἐτέρων λέξεων, Θεὸς φυλάξῃ, ἀλλὰ πρὸς... συντήρησιν τῶν ὑπαρχουσῶν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἢ μάλλον καταληπτὴ εἶναι, ὁμολογουμένως, ἢ ἐν Πελοποννήσῳ ομιλουμένη, ἰδίως ἢ ἐν τῷ νομῷ Ἀχαϊοῦλιδος. Οἱ ἑπτανήσιοι ποιηταὶ ἤμπορεῖ νὰ ἦναι καλοὶ, ἀλλ' οἱ Πελοποννήσιοι καὶ λοιποὶ Ἕλληνες δὲν τοὺς ἐννοοῦσι· καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἔργα των Σολωμοῦ, Πολυλά, Λασκαράτου καὶ λοιπῶν εἶναι σχεδὸν ἄγνωστα παρὰ τοῖς μὴ ἑπτανησίοις.

Ἀξιόμεπτοι εἶναι ἐπίσης οἱ ἐν τῷ πικτικῷ των ἐργαστηρίῳ διὰ μεταθέσεως τοῦ τόνου ἢ δι' ἀποκοπῆς τῆς καταλήξεως κατασκευάζοντες λέξεις εἰς δῆθεν δημώδη γλῶσσαν. Ἀ. γ. εὐωδιά. Ὁ λαὸς λέγει μυρουδιά, ἢ δὲ κακὴ μυρουδιά λέγεται βρώμα! Ἄλλος ποιητὴς ἔγραψε: πιδόρπι. Βεβαίως ἡ λέξις ὀπώρα δὲν εἶναι παρὰ πάντων καταληπτὴ, ἀλλ' ἦτο χιλιάκις προτιμώτερον νὰ γράψῃ τὴν ἀλλόγλωσσον λέξιν φρούτο παρὰ νὰ ἀκρωτηριάτῃ τὴν λέξιν ἐπιδόρπιον.

Ὁ οἰκοδεσπότης.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

1. Νὰ προσφέρετε εἰς τοὺς εἰς γεῦμα προσκεκλημένους σας, ἄνευ διακρίσεως τάξεως ἢ σπουδαιότητος, τὰ φαγητὰ τὰ ὁποία τὸ βελαντιόν σας ἐπιτρέπει καὶ νὰ σερβίρονται εἰς πισότητα ἀρετὴν δι' ὅλους. Ἀφθονίᾳ ἄνευ ἀσωτείας.

2. Ἐὰν ἔχητε ἓν τεχνίτην εἰς τὴν τράπεζάν σας, τῷ ὀφείλετε τὴν αὐτὴν περιποίησιν ἣν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συνδικτημένους, πλὴν τῶν τιμητικῶν θέσεων.

3. Ἐὰν εἰς τὴν τράπεζάν σας ἔχητε μόνον ἄνδρας δύνασθε νὰ μὴ προσφέρετε γλυκύματα, εἶναι ἡ μόνη διαφορά ἢ ὁποία ἤμπορεῖ νὰ ἦναι ἄμα ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες.

4. Τὰ φαγητὰ πρέπει νὰ ἦναι ποικίλα ὅσον τὸ δυνατόν.

5. Ἐχετε καλὰ τραπεζομάνδουλα καὶ πετσέτας, καὶ πρὸ πάντων λευκώτατα.

6. Εἰς γεῦμα μεγαλοπρεπές, ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ καλύπτῃ τὸ τραπεζομάνδουλον, δι' ἄλλου μικροτέρου, ἀκριρομένου κατὰ τὰ ἐπιδόρπια.

7. Ὁ οἶνος δὲν σερβίρεται πλέον εἰς φιάλας, ἀλλ' εἰς μεγάλας καράφας κρυσταλλίνας πρὸς ἀπελπισίαν τῶν ἀληθινῶν οἰνοποτῶν. Ἄρα δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη φιαλοκρατῶν (*prête bouteille*), οὔτε ψυκτηρίων, ἐκτὸς ὅταν πρὶκῆται νὰ κρυώσωμεν μὲ πάγον τὸν καμπανίτην. Οἱ γνώσται τοῦ οἴνου ἐλπίζουσιν ὅτι ἡ βλακώδης αὕτη συνήθεια, ἧτις ἀφαιρεῖ τοῦ οἴνου μέρος τοῦ ἀρώματός του, δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ.

Α. Βεράρδης.

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΝΙΚΟΛ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Γέρω-Ξοῦρης καὶ οἱ Ψαράδες

Εἰς τὸ ἐπόμενον δημοσιεύομεν περὶ λήξιν τῆς ὑποθέσεως τῶν νέων ἔργων τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Ν. Κοτσελοπούλου, ὃν τὸ πρῶτον τρίπρακτον καὶ δίπρακτον τὸ δεύτερον, γεγραμμένα μετὰ τῆς γνωστῆς χάριτος τοῦ φίλου ποιητοῦ καὶ μελοποιηθέντα θαυμασίως ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Κίσαρη, ἀναβιβάζομενα ἐπὶ σκηνῆς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θέλουσι καταστῆ δημοφιλέστατα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μικροδιότης Τούρκου

Ἡ Τουρκικὴ ἐφημέρις «Σαχδέτ» ἀνεκάλυψε τινα Χατζή-Μεχμέτ ἐφέντη, ὀνόματι, πωλητὴν κομβολογιῶν εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τζαμίον τοῦ Σουλτάν Βαγιαζήτ, ὅστις ἔχει ἡλικίαν ἑκατὸν τριάκοντα ἐτῶν καὶ ὅστις ἐν ἡλικίᾳ ἑκατὸν πέντε ἐτῶν ἀπέκτησε δευτέρην ὀδοντοφυίαν καὶ ὑπανδρεύθη πρὸ τινῶν ἐτῶν, διὰ πεντηκοστὴν ὀγδόην φορὰν! Τὰ τέκνα του εἶναι τότεν πολυάριθμα ὥστε δὲν δύναται νὰ τὰ κριθῆσῃ.

Ἄν ἦσαν ὅλοι οἱ Τούρκοι, ὡς ὁ Χατζή-Μεχμέτ, ἀλλοίμονον εἰς τὸν Ἑλληνισμόν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Λονδίῳ ἀπογραφὴν, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας κατοικεῖται σήμερον ὑπὸ 5,633,332, τούτέστι, σχεδὸν ὡς τὸ Βέλγιον ὁλόκληρον. Τὸ Λονδίον εἶναι μᾶλλον κατοικημένον ἀπὸ τὴν Σουηδίαν (4,800,000), ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν (4,500,000), ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν (3 ἑκατομ.), ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν (3 ἑκατομ.), ἀπὸ τὴν Σαξωνίαν (3,200,000), ἀπὸ τὴν Δανίαν (2,200,000), ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν (2,000,000), καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀριθμοῦσιν 2,200,000 κατοίκων.

Ἐπὶ πλέον τὸ Λονδίον ἔχει διπλάσιον ἀριθμὸν κατοίκων ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Καναδῆ, ὅπερ εἶναι μέγα κατὰ τὴν ἔκτασιν ὡς ὅλη ἡ Εὐρώπη. Ἀπὸ τὴν Ὠκεανίαν τὸ Λονδίον ἔχει περισσοτέρους ἐν ἑκατομμύριον κατοίκων.

Πότον εὐγλωττοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοὶ!

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Νὰ εἴρητε μίαν λέξιν ἑπτασύλλαβον ἐν ἣ νὰ περιέχωνται καὶ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

(Δὲν εἶναι δεκταὶ αἱ λέξεις, ὑπερθεωρικώταται καὶ ὑποθετικώταται).

Ἀπάντησις ἐπὶ τῆς ἐν τῷ θφ φύλλῳ ἐρωτήσεως:

Οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἄνθη ἔχουσι κοινὸν τὰ πέταλα.

Λύτης ὁ κ. Γ. Δ. Μοσχίδης.

Δελτίρια.... άνευ πληρωμῆς

Ἀναλφαβήτω, Πάτρας. Ἦ ἐν τῇ ἐπιστολῇ μετροφοροσύνης διαψεύδει τὸ ψευδώνυμόν σας· ἡ Οἰκογένεια φιλοξενεῖ τοὺς πάντας πλὴν τῶν κλεπτῶν προτιμωτέρα καλῇ μετὰφρασις ἢ πρωτότυπον άνευ... πρωτοτυπίας Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἶδος τῆς ὕλης, ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν, δύνασθε νὰ τὸ ἐνοήσητε ἐκ τῶν προηγουμένων φύλλων τῆς Οἰκογενείας. Οἱ περὶ ὧν μᾶς γράφετε κύριοι τὸ ἔχουν πάρει ἤψηλὰ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἰδιοσυγκρασία των δὲν εἶναι συκκιαισμένη εἰς τὰ ὕψη, ἀρχίζουν νὰ καπίπτουν, καὶ θὰ καταπέσωσιν, ἀλλ' ὅπως μὴ ἐγερθῶσι πλέον· ἡ Οἰκογένεια τοὺς ἔχει βάλει τοὺς ψύλλους ἔς τ' αὐτιά. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρῆσεις σας.

Ἀπαιτητικῶ, Κέρκυραν. Πράγματι πολὺ ἀπαιτητικὸς εἴσθε. Εἰς ὑμᾶς εἶχόμεν λόγον νὰ προσφέρωμεν κάποιαν ἐκδούλευσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν φίλον σας· ὅλαι αἱ παροιμίαι, ὅσαι λέγονται, εἶναι σωσταί· λ. γ. «Δὸς κ' ἐμὲ καὶ τοῦ παιδιοῦ μου κ' ὁ ἄνδρας μ' ἀπόξω παραστέκει». Ὁ λόγος ἰδίως, ὃν προβάλλετε μᾶς ὑπενθυμίζει ἐν ἀνέκδοτον ὅπερ δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμόν, νὰ ἀναγράψωμεν ἐν ταῦθα καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας :

Ἐνας συμπτριώτης σας, πλούσιος, κόντες, μὴ ἀκούμενος εἰς τὰ τῆς Τύχης πρὸς αὐτὸν δωρήματα, ἠθέλησε καὶ ἐπικτήτα· ἠθέλησε δηλαδὴ νὰ ἔχη καὶ ἐν δίπλωμα διὰ τὸ ὄνομα· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρη, ποῦ ἡ ἰδιοσυγκρασία του δὲν ἦτο διὰ μελέτην! Κατὰ καλὴν του τύχην ἔμαθε παρὰ τινος φίλου του ὅτι εἰς τινα μικρὰν πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὑπῆρχε μία Ἰατρικὴ Σχολὴ εἰς ἣν ἤρκει νὰ φοιτήσῃ τις μόνον, ἐπὶ μίαν τετραετίαν καὶ νὰ λάβῃ, άνευ ἐξετάσεων, δίπλωμα ἱατροῦ. Εἶχον ὅμως τὴν πρόνοιαν οἱ φιλοπάταιδες Ἰταλοὶ καθηγηταὶ νὰ θέτωσι κάτωθι τοῦ διπλώματος τὰς λέξεις: *bonus per Orientem*, ἤτοι· καλὸς διὰ τὴν Ἀνατολήν. Διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐγένετο γνωστὸν τῷ πτυχιούχῳ ὅτι ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἢ εἰς Ἰταλίαν ἐξάσκησης τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἔπρεπε πρῆγουμένως, ἐπὶ διετίαν, τοῦλάχιστον, νὰ μετέλθῃ τὸ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἔργον ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας. Οἱ καθηγηταὶ ἐφρόνου, ὅτι οἱ νεοὶ ἱατροὶ ἀφοῦ προἰαπτον αἰδὶ χιλιάδας τινὰς ἰψθίμων ψυχῶν ἀνατολιτῶν, θὰ ἐγίνοντο ἐπὶ τέλους καλοὶ καὶ διὰ τὴν Ἰταλίαν, διότι ἡ Ἰατρικὴ ἐπιστήμη εἶναι πρακτικὴ μάλλον ἢ θεωρητικὴ.

Ὁ καλὸς μας κόμης μεταβὰς εἰς τὴν σοφὴν πόλιν ἐνεγράφη εἰς τὴν Σχολὴν καὶ τακτικώτατα, καθ' ἑκάστην πρωίαν, μετέβαινεν εἰς τὴν

Σχολὴν ἔφιππος· ἀφίπων δὲ τὸν ἵππον του εἰς τὸν σταῦλον τῆς Σχολῆς, ἐσύργετο εἰς τὴν παράδοσιν ὅπου ἐξυε τὰ νύχια του ἐπιστημονικώτατα· μετὰ τὸ μάθημα, ἔππευε πάλιν καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν ὅτι ἐξετέλεσε τὸ καθικόν του χωρὶς ν' ἀνοίξῃ ποσὼς βιβλίον. Μετὰ τὴν παρέλειψιν τῆς τετραετίας, παριουσιάσθη εἰς τὸν κοσμήτορα τῆς Σχολῆς καὶ δεικνύων αὐτῷ τὰ τῆς ἀκροάσεως πιστοποιητικὴ του ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος. Ἀλλὰ τὸσον παράξενον ἐφάνη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἢ εἰς ἱατρὸν χειροτονία του, ὥστε λέγει πρὸς τὸν κοσμητήρα. «Ἐπειδὴ ἤρχομην τακτικὰ μὲ τὸ ἄλογόν μου, δὲν μοῦ δίδετε καὶ δι' αὐτὸ ἐν δίπλωμα;» «Συγγνώμην, κύριε, τῷ ἀπαντᾷ ὁ κοσμητὼρ, μόνον εἰς γαιθῆρους δίδομεν διπλώματα». Ὁ μῦθος δηλοῖ...

Ἐπίστολοι περιέχονται χρήματα ἢ ἐπιταγὰς δέον νὰ ἀπευθύνωνται Πρὸς τὸν κ.

ΙΩΑΝΝΗΝ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁδὸς Δεληγεωργη ἀριθ. 36

Ἀθήνας

Εἰδοποιήσις

Οἱ ἀπὸ 1 Μαΐου ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι ὅλα τὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης φύλλα δωρεάν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἡ συνδρομὴ αὐξάνεται κατὰ τέσσαρα φράγκα, δηλαδὴ οἱ ἀπὸ σήμερον ἐγγραφησόμενοι συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ θὰ προπληρῶνωσι δι' ἑτησίαν συνδρομὴν φράγκα χρυτὰ 10.

Ἡ συνδρομὴ ἀρχεται καὶ δι' αὐτοὺς ἀπὸ 1 Μαΐου.

Τὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθέντα καὶ ἐκδοθησόμενα φύλλα, λαμβάνουσι καὶ οὗτοι δωρεάν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΒΕΣΗ

Ὁδὸς Αἰόλου, παρὰ τὸ δημοπρατήριον. Παραπλεύρως τοῦ πυρποληθέντος.

Στερεότης, Κομψότης, Εὐθηνία.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Γ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Κάτωθεν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης

Ἄριστον κέντρον συνεντεύξεως

Παγωτὰ ποικίλα. — Γλυκύσματα ἐκλεκτά.

Φοντὰν ἄριστα.

Περιποιήσις ἄκρα!